

Dilluns

Desconcert

Pere Cornellas

El resultat de Turquia és, evidentment, injustificable i s'afegeix a la llarga llista de derrotes sense explicació de què el Barça s'ha convertit, al llarg dels anys, en reputat especialista. Però la resta de marcadors que hi ha hagut fins ara –avui és 9 d'octubre– ha estat bastant menys dramàtica del que tothom ens ha volgut fer creure. Sense cap dels dos teòrics organitzadors –Guardiola lesionat i Xavi olímpic–, amb Cocu mig tocat i Luis Enrique encara en fase de rescalfament, és a dir, amb el mig camp gairebé desballestat, ¿no era perfectament possible perdre a San Mamés i a Riazor i, fins i tot, que el Milan ens vingués a guanyar a casa? Per tant, si agafem només els resultats com a referent, podríem parlar d'inquietud, però seria del tot prematur i exagerat parlar d'alarma. És clar que, després del 3-0 dels Besiktas i, doncs, del possible comiat de la Champions abans d'un mes, és comprensible que tots estiguem una mica nerviosos.

Tanmateix el meu desconcert és degut a unes altres causes i tampoc té a veure amb l'actuació de la mastodòntica Junta Directiva actual que, si bé no ha fet res d'extraordinari, tampoc no ha perpetrat encara cap disbarat inevitable (però no puc evitar-me a les sucoses declaracions d'Àngel Fernández després de l'exhibició de Turquia, a la suposada bronca de Joan Gaspart i al patètic peneidiment posterior del primer davant d'una plantilla plena de jugadors... ofesos!: una situació lleugerament surrealista, digna de la millor època Núñez).

No, el meu desconcert és de caire estrictament esportiu i es refereix, en primer lloc, a la política de fitxatges. Em pregunto: no és una mica arriscat fitxar un home com Alfonso, de tècnica depurada però tan propens a les lesions (no vull ni recordar l'increïble

cas Amunikel!)? Per què hem fet venir Iván De la Peña, un jugador que a mi m'agrada, després de fracassar a Itàlia i a França? Algú té del tot clar per què abans se n'anava i ara es queda Zenden? Hem fitxat Petit, un jugador contrastat, per fer-lo sortir al camp només una estona? I no vull endinsar-me a parlar de l'escandalós augment concedit a Rivaldo, només mitjanament comprensible si es té en compte la psicosi creada amb la marxa de Figo, augment que, de moment, no-més ha servit perquè el brasiler continuï rendint tan poc com sempre.

D'altra banda, Llorenç Serra Ferrer és un senyor agradable i educat, però em sembla –és una simple percepció– que està tan desconcertat com jo mateix. Podria ser, senzillament, que aquest club li vingués gran. De fet, en uns pocs dies, ja hem assajat uns quants sistemes diferents i hem canviat d'equip cada partit, ara un jugador ara un altre, la qual cosa no és potser la millor manera de mostrar seguretat i consistència. Això de ser tan amic dels jugadors no és sempre la manera més adequada de fer-los rendir satisfactòriament.

Ja ho ha apuntat Jorge Valdano (i que el que ha dit Serra Ferrer sobre Figo sigui cert no vol dir que no ho sigui també el que diu el tècnic madrildista): dona tota la impressió que les decisions que s'han pres en aquest sentit han volgut ser, més que cap altra cosa, políticament correctes, una mena de tribut al consens: l'acomiadament de Bogarde, el retorn de jugadors de casa, la mateixa confirmació de l'entrenador, de parla catalana...

El Barça del Leeds o el del Besiktas? Sincerament, no ho sé. Però m'he compromès a atorgar-me a mi mateix uns quants mesos de marge, fins a Nadal, per exemple, abans de tornar a posar-me a destrejar.